Δωδεκανησιακή

Όργανον τῆς Δωδεκανησιακῆς Νεολαίας Ἑλλάδος

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941

Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ΓΡΑΦΕΙΑ: Παπαρρηγοπούλου 3 ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 33 464 ΤΥΠΟΓΡ. 33.456 || Διεύθυντής Μ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ — Οἰκονομ. Διευθ. ΜΙΧΑΗΛ Ι. Χ" ΘΕΜΕΛΗΣ || ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 2 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσάνθου ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΥΣ

Εἰς ὅλους τοὺς Δωδεκανησίους, τοὺς ἐν τῇ Δωδεκανήσῳ οἰκοῦντας καὶ τοὺς ἐν τῇ διασπορᾷ καὶ τοὺς ἐν ὅπλοις καὶ ἐν τῷ στρατῷ, τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πιστὰ καὶ ἀγαπητά, εὐχόμεθα τὸ Νέον Ἔτος πλῆρες τῆς εὐλογίας καὶ χάριτος τοῦ Παναγάθου Θεοῦ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ πικρὸς καὶ βαρὺς δυνάστης ἐπάτησεν εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Πατρίδος ὑμῶν καὶ κατέλυσε τὰς ἐλευθερίας καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ κοινοτικοὺς θεσμοὺς καὶ ἐσκόρπισε τὴν συντριβὴν καὶ τὸ πένθος παντοῦ ἔπου ἤνθει ἡ χαρά, μετὰ συμπαθείας παρακολουθοῦμεν τοὺς πόνους καὶ πόθους ὑμῶν καὶ θαυμάζομεν τὴν ἐν τοῖς παθήμασι καρτερίαν ὑμῶν καὶ τὸν ἡρωϊσμόν.

Ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ὑμᾶς ἐλευθερίαν καὶ δόξαν, ἣν δώῃ τὸ ταχύτερον ὁ ὀξὺς εἰς ἀντίληψιν Κύριος.

Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Τὸ ὄνειρον πού γίνεται πραγματικότης

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

ΜΕ ΠΙΣΤΙΝ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΤΑ

Τὸ ἔτος 1940 ἀφήνει τὴν Ἑλλάδα νὰ ἔχῃ περιπλακῆ εἰς ἕνα πόλεμον σκληρόν, τὸν ὁποῖον τῆς ἐπέβαλαν βάρβαροι ἐπιδρομεῖς. Τὴν ἀφήνει ἀγωνιζομένην τὸν περὶ πάντων ἀγῶνα.

Τὴν ἀφήνει νικήτριαν, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, ὅπως εἶνε ὑψηλὰ τὸ μέτωπον τῶν λαῶν ποὺ ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των, καὶ γνωρίζουν νὰ μάχωνται καὶ νὰ θυσιάζωνται προασπίζοντες τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τιμίας προγονικάς των παραδόσεις.

Καὶ τὸ νέον ἔτος, τὸ 1941, εἰσερχόμενον εὑρίσκει τὴν Ἑλλάδα μας νὰ συνεχίζῃ τὸν ἀγῶνα της, γιγαντωμένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Νίκης, ἐμψυχωμένη ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μεγάλα συνθήματα, ποὺ τὰ ἀνέτησε καὶ τὰ ἔκαμε σημερινά. Καὶ μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ νέου ἔτους, ἔλει οἱ Ἕλληνες καὶ ἔλει οἱ φίλοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀγαθῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων μάχεται ἡ Ἑλλάς, εὔχονται μὲ θέρμην, τὸ νέον αὐτὸ ἔτος νὰ φέρῃ τὸ ταχύτερον τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἑλληνικῆς νίκης, τὸν τελικὸν καὶ ὁριστικὸν θρίαμβον τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τοῦ δικαίου κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας, τοῦ Δαυῖδ κατὰ τοῦ ἀνόμου Γολιάθ. Τὸ εὔχονται καὶ τὸ πιστεύουν.

Καὶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ μὲ ὅλους τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος, θερμά, ζωντανά, δυνατά, τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ Δωδεκανήσιοι. Πιστεύομεν εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐκδιώξῃ μόνον τὸν βάρβαρον ἐπιδρομέα ἀπὸ τὰ Ἀλβανικὰ βουνά, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκτοπίσῃ μακρὰν καὶ ἀπὸ τὰ μαρτυρικά μας νησιά.

Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου. Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ ἐπὶ θύραις νέον ἔτος θὰ εἶνε διὰ τὴν Δωδεκάνησον τὸ ἱερώτερον καὶ ἐνδοξότερον ὅτι, καθὼς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἔτσι καὶ διὰ τὴν Δωδεκάνησον, παράλληλα πρὸς τὸ 1821 τιμίαν θέσιν θὰ καταλάβῃ τὸ 1941. Θὰ ζήσωμεν, καὶ οἱ Δωδεκανήσιοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μεγάλην ἐποχήν. Ἀρκεῖ μόνον ΝΑ ΣΤΡΕΨΩΜΕΝ καὶ ἡμεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ΤΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΝ ΘΕΟΝ· ἀρκεῖ ΝΑ ΑΠΟΔΥΘΩΜΕΝ καὶ ἡμεῖς εἰς ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΣΥΝΗΝΩΜΕΝΟΙ καὶ ΑΔΕΛΦΩΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ. Τὸ παρόδειγμα μᾶς ἔδωκεν ἤδη ἡ μήτηρ μας Ἑλλάς.

Ἀλλ' εἰσῆλθεν ἀκέμη ἡ μεγάλη μας Πατρὶς εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα ἡνωμένη μὲ μίαν ἐνότητα πρωτοφανῆ εἰς τὴν μακραίωνα αὐτῆς ἱστορίαν. Οὔτε εἰς τὰ Μηδικά, οὔτε εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἦτο τόσον ἡνωμένη ἡ Ἑλλάς, ὅσον εἶνε σήμερον. Εἶνε μεγάλη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔτι διηυθέτησεν ἐν τῷ μεταξὺ τὰς περιστάσεις ὥστε ἡ μεγάλη ἐθνικὴ δοκιμασία νὰ μᾶς εὕρῃ ὁμονοοῦντας καὶ ὁμοφρονοῦντας: «Πιστεύομεν, γράφει ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ μετώπου, πιστεύομεν ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ σήμερον νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ παλαιὰ σφάλματα ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ νὰ δημιουργήσωμεν ἡνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι, ὅπως εἴμεθα πλέον, τὴν νέαν μεγάλην μας Πατρίδα.»

Στρατιῶται τῆς Πατρίδος καὶ λοιποὶ Δωδεκανήσιοι,

Ἐκεῖ κάτω, μέσα ἀπὸ τὰς τάφρους τῆς Ρόδου καὶ τῶν ἄλλων νήσων, γυμνοί, πεινῶντες, ἠμιθανεῖς, οἱ ἀδελφοί μας, ἐφ' ὅσον ἀκέμη ἀναπνέουν, ὑψώνουν τὴν φωνήν των πρὸς τὸ Θεόν, τὸν ἀόρατον μάρτυρα τῶν φοβερῶν των βασάνων. Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ μάρτυρες, ποὺ ἐβασανίζοντο σκληρῶς ἀπὸ τοὺς Νέρωνας καὶ τοὺς Διοκλητιανοὺς καὶ τὴν λοιπὴν θηριόμορφον χορείαν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, τῶν ὁποίων ἀνταξίοι ἀπέγονοι εἶνε οἱ σημερινοὶ αἱμοσταγεῖς δήμιοι τῆς Δωδεκανήσου, ἔτσι καὶ σήμερα ἐκεῖ κάτω οἱ μαρτυροῦντες ἀδελφοί μας ὑψώνουν πρὸς τὸν δικαιοκρίτην Θεὸν τὴν βραχνὴν φωνὴν τῆς πληγωμένης καρδιᾶς των: «Ἕως πότε ὁ δεσπότης, ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;»

Λ. Χ.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β' ἀπευθύνει πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὸ κάτωθι διάγγελμα:

«Τὸ Νέον Ἔτος 1941 ἀνατέλλει ὑπὸ συνθήκας ὅλως ἐξαιρετικὰς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Χωρὶς νὰ προκαλέσωμεν μᾶς ἐπεβλήθη ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ Μου, τὸ ὑψηλὸν φρόνημα καὶ τὴν γενναιότητα τῶν μαχομένων τέκνων τῆς πατρίδος ἀπέβη νικηφόρος καὶ ἀνέτρεψε ὅλα τὰ ἔνοχα σχέδια τοῦ ἐχθροῦ. Χάρις εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ Ἑλλὰς ἐώρτασε ἐλεύθερα καὶ πλήρης δόξης τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ Νέον Ἔτος πλήρης πίστεως καὶ ἐλπίδων. Διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ ἀγών μας εἶνε δίκαιος καὶ ἱερός, πιστεύομεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ κατισχύσῃ τῆς ἀδικίας, πιστεύομεν εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας, εἰς τὸν ἱστορικὸν ἐκπολιτιστικὸν προορισμόν του καὶ τὰ μεγάλα πεπρωμένα του καὶ ἔχομεν ἡρεμον τὴν συνείδησιν ὅτι οὐδὲν τὸ ἄδικον ἐπράξαμεν, ἀλλ' ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἠθικῶν ἀξιῶν. Μὲ τοιαύτην πίστιν καὶ τοιοῦτον χαλύβδινον ἠθικὸν ὁ λαός Μου ἀντιμετώπισε ὅλην τὴν σκληρότητα τοῦ ἀγῶνος, ὅλας τὰς δοκιμασίας τῶν ἀπανθρώπων ἐναερίων ἐπιδρομῶν τοῦ ἐχθροῦ καὶ μὲ ἔνδακρεις τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὰ ἀθῶα καὶ ἀνυπέρασπιστα θύματα, ὑψώνει ὑπερηφάνως τὸ μέτωπον διότι εἰς τὰς ἀνάνδρους μεθόδους ἀντιτάσσει τὰ στήθη τῶν τέκνων εἰς τὰ μεγάλα πεδία τῶν μαχῶν, ὅπου μένον ἐκεῖ στέφονται οἱ ἔντιμοι πολεμισταὶ καὶ οἱ γενναῖοι ἄνδρες. Ὁ ἀγών μας θὰ εἶνε σκληρός, ἀλλὰ τὰ ἄπειρα θέματα τοῦ ἠθικοῦ ἀνεξάντλητα. Διότι λαὸς ἀποφασισμένος δι' ὅλα, μνήμων τῶν μεγάλων παραδόσεών του καὶ ἔχων τέσον αθέως ἐρριζωμένον τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας δὲν κάμπτεται ποτέ. Στρατός, λαός, ἄνδρες καὶ παιδία, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ὅλοι, ὡς εἷς καὶ μόνον ἄνθρωπος ἕνα ὁλέπομεν σκοπὸν, ἀπὸ ἑνὸς κατεχόμεθα αἰσθήματος καὶ ἀπὸ ἕνα λαμπρότατον ὁδηγούμεθα ἄστρον. Τὴν Πατρίδα. Ὅλοι μαζὶ στερρῶς ἡνωμένοι καὶ ἀλληλέγγυοι ἀγωνιζόμεθα καὶ θὰ νικήσωμεν. Ἡ Θεία Πρόνοια μ�ς παραστέκει καὶ μὲ αὐτῆς τὴν βοήθειαν, ὡς ὑπεράτατον ὅπλον, εἰσερχόμεθα τὸ Νέον Ἔτος. Μὲ τὴν συγκίνησιν ποὺ συνέχει τὴν ψυχήν Μου δι' ὅσα μεγάλα καὶ ὑπέροχα συντελοῦνται, εὔχομαι πρὸς τὸν ἀγαπητόν Μου Λαὸν τὰς ἡμέρας τοῦ νέου τούτου ἔτους πλήρεις εὐτυχίας καὶ δόξης.

ΒΕΩΡΓΙΟΣ Β'»

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ἐξ ἄλλου ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπευθύνει πρὸς τὸν στρατόν, τὸν στόλον καὶ τὴν ἀεροπορίαν τὸ ἀκόλουθον διάγγελμα:

«Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν μεγάλων ἑορτῶν τῆς Χριστιανωσύνης ἀπευθύνω πρὸς Σᾶς τοὺς ἡρωϊκοὺς κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα μαχητὰς τῆς Ἑλλάδος τὰς πλέον ἐγκαρδίους εὐχάς Μου. Οἱ ἐπικοὶ ἀγῶνες σας, στρατηγοί, ναύαρχοι, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, ὁπλῖται, ναῦται καὶ σμηναῖοι, ἐπέτρεψαν εἰς τὸ Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ ὑπερήφανον νὰ ἑορτάσῃ. Οὐδέποτε ἴσως τὸ Ἔθνος μας κατὰ τὴν ὑπερτρισχιλιετῆ μεγάλην ἱστορίαν του ἐγνώρισεν ὥρας καὶ ἡμέρας πλέον κρισίμους καὶ πλέον ἱστορικάς. Ἡ Θεία Πρόνοια ὡς ἐκλεκτέν της λαὸν μᾶς ἐκάλεσε ν' ἀποδείξωμεν ἂν εἴμεθα ἄξιοι τῆς μεγάλης προγονικῆς κληρονομίας καὶ ἱκανοὶ διὰ τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ μέλλοντος. Καὶ χάρις εἰς σᾶς καὶ τὰ ἡρωϊκά σας ἔργα, γενναῖα τέκνα τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας Μου, ἡ Ἑλλὰς ὡς εἷς ἄνθρωπος ἔδωσε τὸ παρὸν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην κλῆσιν, Οὐδέποτε ἀγὼν ὑπῆρξεν ἱερώτερος τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ ποτὲ πολεμισταὶ δὲν ἔχουν ὅσα ἔχετε σεῖς εἰς τὴν πολεμικὴν ἱστορίαν των. Ὑπήρξατε ἄξιοι τῆς Πατρίδος καὶ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν της παραδόσεων καὶ ἀποτελεῖτε τὸ μέγα κεφάλαιον τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην πραγματικότητα ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ μέλλοντος θὰ εἶνε ὡραῖαι καὶ μεγάλαι.

Μὲ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐμπνέουν οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες καὶ αἱ νίκαι, σᾶς εὔχομαι μαζὶ μὲ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ποὺ σᾶς παραστέκει, τὰς ἡμέρας τοῦ Νέου Ἔτους 1941 πλήρεις θριάμβων καὶ ὑψηλῶν πραγματοποιήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'»

ΗΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΟΥ κ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἡ Ἐλευθερία εἶνε ἀνθρώπινον κτῆμα, τὸ ὕπατον τῶν ἀγαθῶν. καὶ ἡ προϋπόθεσις ὅλων τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Ἡ Ἐλευθερία ἐμφανίζεται ὑπὸ δύο μορφάς: Εἶναι ὁ ἀνεξάρτητος βίος ἑνὸς ἔθνους μικροῦ ἢ μεγάλου μέσα εἰς τὴν διεθνῆ οἰκογένειαν καὶ εἶναι ἀκόμη ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ὁμοεθνῶν του.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν εἶνα ἀναγραφὴ τῶν σπουδαιοτέρων γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ἡ ἀναγραφὴ παντὸς ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι σπουδαῖον ὡς ἔθνη ἐπετέλεσαν, ὑπέστησαν, ἐθέσπισαν ἢ ἠσθάνθησαν. Ἐν τούτοις μέσα εἰς τὰ ἄπειρα ἀνθρώπινα ἔργα καὶ παθήματα, μέσα εἰς τὰς ἀπείρους κατακτήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἕνα εἶναι τὸ κύριον καὶ πρῶτον: ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον καὶ οἱ ἄνθρωποι ὡς ἔθνη καὶ ἄλλοτε καὶ ὕστερα καὶ τώρα ἐννοοῦν πάσῃ θυσίᾳ νὰ διαθέτουν τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐλευθέρως, κύριοι μέσα εἰς τὸν ἀτομικὸν καὶ κύριοι μέσα εἰς τὸν ἐθνικόν των οἶκον. Ὅταν τὸ θεμέλιον αὐτὸ ὑπάρχῃ ὅλη ἡ ἄλλη παντοία προαγωγὴ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι ἐξησφαλισμένη, ἀναλόγως πρὸς τὴν νοητικὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ψυχικὴν δραστηριότητα τοῦ ἔθνους καὶ τοὺς ὑλικούς του πόρους.

Πράγματι εἰς τίποτε ἄλλο δὲν βλέπομεν τὰ ἔθνη νὰ εἶναι προσκεκολλημένα τόσον στερεὰ καὶ τίποτε ἄλλο δὲν τὰ βλέπετε νὰ θέλουν νὰ διατηροῦν περισσότερον ζηλοτύπως ὅσον τὴν ἐλευθέραν των ζωήν· τίποτε δὲν θέλουν νὰ ἀνακτήσουν μὲ περισσοτέραν ὁρμὴν καὶ μεγαλυτέρας θυσίας ὅσον τὴν ἐλευθερίαν των ἐὰν ἀπολεσθῇ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ οἰδάσκαλος καὶ εὐεργέτης τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

Ἐλεύθεραι αἱ Ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι ἀνῆλθον εἰς τὴν τέχνην τοῦ λόγου καὶ ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη δὲν ἔφθασεν ἀκόμη μιαν ἄλλην φορὰν μέσα εἰς τρεῖς χιλιάδας ἐτῶν Αὐταὶ μέσα εἰς ἕνα βίον ἐλεύθερον ἔσπειραν τὸν ἐπιστημονικὸν σπόρον, προήγαγον τὴν φυσικὴν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν ἔρευναν καὶ κατέστησαν θέματα τῆς ἀπασχολήσεώς των τὰ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ παρέσχον τὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐλεύθεραι ἱδρύουν καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων ἐλευθέρας πόλεις ὡς εἷς ὅλαι ὁμοῦ προβάλλουν εἰς τὸ φανερὸν τὴν λανθάνουσαν ἰδέαν ὅτι ἀπετέλουν ἓν ἔθνος καὶ κατέστησαν τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὰς Πλαταιὰς ἐνδόξους τόπους διὰ πάντα λαὸν καὶ διὰ πάντα τὸν χρόνον. Ὕστερον ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τὸν μέγιστον τῶν στρατηγῶν καὶ μέγιστον συγχρόνως ἐν ἀνθρώποις πολιτικὸν ὅ,τι ἔχει ἐλευθερίαν, ἡμέρωσιν ἠθῶν, πολιτισμόν, ὅλα τὰ δῶρα, μεταφέρει διὰ τοῦ ξίφους της εἰς τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς ὡς ἐκδίκησιν δι' ὅσα κακὰ ἡ Ἀνατολὴ μάτην ἐμελέτησε κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πρώτη πτῶσις εἶναι ὑπὸ τὴν κακὴν Ρώμην τὴν πάντοτε κακὴν καὶ μισελληνικὴν Ρώμην. Δὲν ἦτο ἡ Ρωμαϊκὴ ἀνδρεία καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ ὀργάνωσις τὸ αἴτιον τῆς ὑποταγῆς. Ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ διαίρεσις καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ ἀρχή: «ἀπάτα, διαίρει καὶ βασίλευε». Τί ὅμως ἂν τὰ σώματα ἐδουλώθησαν; Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐπετέλεσε τότε διπλοῦν ἄθλον. Ἡ Ἑλλὰς εἰσήγαγε τὰ γράμματα εἰς τὸ ἀγροῖκον Λάτιον καὶ ἐπεδίωξε τὸν ἐκπολιτισμόν του. Τὸν ἐπεδίωξεν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχεν εἰς ὅλον τὸ βάθος. Τὸ ἔδαφος ἦτο κακόν. Οἱ Ρωμαῖοι ἀνεπίδεκτοι βαθείας πνευματικῆς ἐπιδράσεως μόνον κατ' ἐπιφάνειαν ἐμφανίζονται τανία καὶ τόσοι ἄλλοι μέσον τῆς Ρωμαϊκῆς ἐν τῇ δύσει αὐλακος ἐγνώρισαν τὰ ἑλληνικὰ ἔργα καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀρετὴν καὶ ἔγιναν μιμηταὶ καὶ θαυμασταί των. Ὁ δεύτερος ἄθλος εἶναι αὐτός: Ὅταν ἡ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία διῃρέθη καὶ ἡ Ἀνατολὴ ἀνέλαβε χωριστὸν δρόμον ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς πνευματικῆς, τῆς ψυχικῆς καὶ τῆς πολιτισμικῆς του ὑπεροχῆς ἐξειλίχθη εἰς τὴν κραταιάν, τὴν ἐλευθέραν Βυζαντινήν, τὴν ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν, τὸ ἄριστον κεφάλαιον τῆς μακρᾶς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν χιλιετῆ βίον του τὸ Βυζάντιον ἐπολέμησε πρὸς ἀπείρους ἐχθροὺς καὶ κατίσχυε κάθε φοράν. Οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ἐχθροὶ φανεροί, ἐπολέμουν καὶ ἐπολεμοῦντο κατὰ μέ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Η «ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑΚΗ»

Εὔχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἐπὶ τῷ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1941 ὅπως τοῦτο εἶνε τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς δουλείας τῆς Πατρίδος μας καὶ τὸ πρῶτον τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Εὐτυχίας της μέσα εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς Ὁμονοούσης καὶ Ἀδελφωμένης ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΕΥΧΑΙ ΤΩΝ κ.κ. ΥΦΥΠΟΥΡΓΩΝ ΥΥΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ ΚΑΙ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΥΣ

Τὸ Νέον Ἔτος θὰ εἶνε τὸ εὐτυχέστερον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἔτος ἑνώσεως τῆς συμπαθοῦς Δωδεκανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Πατρίδος.

Ἀθῆναι, 31 Δεκεμβρίου 1940

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1941 εὔχομαι ὅπως τὸ Νέον Ἔτος 1941 φέρῃ τὴν ποθητὴν Ἕνωσιν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος τῆς ἀγαπητῆς Δωδεκανήσου, ἀνταμείβουσα ταύτην διὰ τὴν μακρὰν ὑπομονήν, ἐγκαρτέρησιν καὶ ἀναλλοίωτον στα θερότητα πίστεως καὶ Ἐθνικοῦ φρονήματος ἣν ἐπεδείξατο ἔναντι τοῦ ἀπαισίου ἅρπαγος.

ΙΠ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΔΟΛΙΟΤΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΜΑΣ ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ

Ἡ Ἰταλία καὶ πρὸ τῆς κυβερνήσεώς της ὑπὸ τοῦ Μουσσολίνι δὲν ἔτρεφε φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἐφαίνετο ὅμως διστάζουσα νὰ πάρῃ τὸν δρόμον πολιτικῆς ἀναφανδὸν ἐχθρικῆς πρὸς τὰς δύο ὅλλας Μεσογειακὰς Δυνάμεις. Παρεπονεῖτο ὅτι εἶχεν ἀδικηθῆ κατὸ τὸν μεγάλον πόλεμον, ἀλλὰ καὶ συνεκράτει τὴν ὀργήν της, διότι ὁρθῶς ἐννοεῖ, ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβάλῃ ἀξιώσεις ὑπερβολικάς.

Ἔφθασαν μάλιστα μέχρι τῆς σοφῆς ἀποφάσεως νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα καὶ νὰ παραχωρήσουν τὰς νήσους εἰς τὴν φυσικὴν των πατρίδα τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς τῆς Ρόδου, τὴν ὁποίαν διὰ λόγους γοήτρου ἤθελαν νὰ κρατήσουν ἀκόμη μερικὰ χρόνια. Ἔτσι τὸν Αὔγουστον τοῦ 1920 ὑπεγράφετο εἰς τὰς Σέβρας ἡ Ἰταλο - ἑλληνικὴ Συνθήκη περὶ παραχωρήσεως τῶν Δωδεκανήσων εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ διενεργηθῇ δημοψήφισμα εἰς τὴν Ρόδον ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐνδεχομένως θὰ παρεχώρει τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ ἡ εὐσυνείδητος μετάνοια δὲν διήρκεσε πολύ. Ἡ σύνεσις τοῦ Τιττόνι ὑπεχώρησεν εἰς τὴν τυχοδιωκτικὴν αὐθάδειαν, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὴν ἰταλικὴν πολιτικήν. Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐπίσημον ὑπογραφὴν τῆς Συνθήκης τῆς Δωδεκανήσου, ἡ ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἔσχισε τὴν ὑπογραφήν της καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπεκύρωνε τὴν Συνθήκην αὐτήν. Ἔτσι ἐγκαινιάζετο ἡ πολιτικὴ τῆς ἀθετήσεως ρητῶν καὶ ἐπισήμων Συμφωνιῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν χειροτέραν ἐκδήλωσιν τῆς διεθνοῦς ἀπιστίας καὶ δολιότητος, ποὺ ἔρριψε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ σημερινὸν χάος.

Καὶ τώρα ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Μουσσολίνι. Ἡ πολιτικὴ τῆς μεγαλομανίας καὶ τῆς βίας ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ ὑπόστασιν.

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Οἱ Δωδεκανήσιοι εἰς τὸν Ντοῦτσε

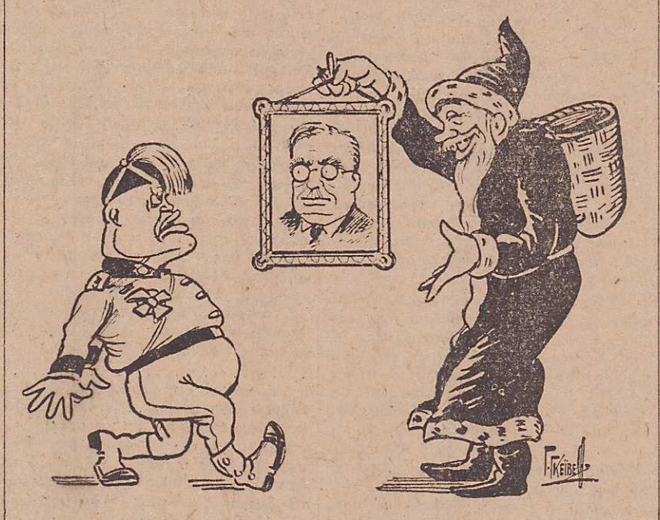

(Τοῦ Γ. ΓΚΕΙΒΕΛΗ)

Ἅγιος Βασίλης. — Ντοῦτσε μου, αὐτὸ σοῦ τὸ προσφέρουν οἱ Δωδεκανήσιοι γιὰ νὰ μὴ τοὺς λησμονῆς!...

● ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ●

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ

Ὅταν τὴν 28ην Ὀκτωβρίου μᾶς ἐξύπνησαν εἰς τὰς 3 τὸ πρωῒ διὰ νὰ μᾶς ζητήσουν τὴν Ἑλλάδα οἱ πουλημένοι τοῦ ψευδοκαισάρος τῆς Ρώμης, ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης ἀπήντησεν ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ ἱστορικὸν «Ὄχι!...». Ἐλάβομεν τότε τὰ ὅπλα ἐναντίον τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Μουσσολίνι διὰ νὰ ζήσωμεν ἐλεύθεροι. Ἐπολεμήσαμεν μὲ πίστιν καὶ ἐθεωρήσαμεν τὸν ἀγῶνα μας ἱερόν. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀρετὰς τοῦ στρατοῦ του καὶ ἤλπιζεν... Ἀλλὰ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δίμηνον αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῆς Χώρας ὑπερέβησαν κάθε προσδοκίαν καὶ ἔδωσαν σάρκα καὶ ὀστ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΕΞΟΝΤΩΣΙΝ Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΕΞΑΠΕΛΥΘΗ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΦΡΙΚΤΑ ΚΑΙ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ

Κατὰ πληροφορίας ἀπολύτως ἐξηκριβωμένας, ληφθείσας ἀπὸ τὰς Ἰταλοκρατουμένας νήσους τῆς Δωδεκανήσου, ἡ κατάστασις ἐκεῖ, ἀποβαίνει ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἀφαντάστως κρίσιμος διὰ τοὺς ἀτυχεῖς κατοίκους της.

Ἀγρία τρομοκρατία, μεγαλυτέραν τῆς ἐποίας οὐδέποτε ἠσθάνθησαν ὑπόδουλοι λαοί, ἔχει ἐξαπολυθῆ εἰς τὰς νήσους, σὲ σημεῖον τοιοῦτον, ποὺ οἱ κάτοικοι νὰ μὴν τολμοῦν νὰ ἐξέλθουν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν οἰκιῶν των.

Ἔνοπλοι περίπολοι ἀπὸ Καραμπινιέρους καὶ φανατικοὺς φασίστας, περιέρχονται τὰς ὁδοὺς καὶ συλλαμβάνουν ἅπαντας τοὺς ἄρρενας Δωδεκανησίους τοὺς ἀγεντάς ἡλικίαν 18 ἕως 60 ἐτῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς καὶ χωρὶς νὰ δώσουν καμμίαν ἐξήγησιν, τους μεταφέρουν εἰς εἰδικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, πλησίον τῶν ἰδικῶν των στρατοπέδων, ὅπου ἔχουν διανείξει περαστίους λάκκους ἀκαλύπτους.

Εἶναι ἀφάνταστα τὰ μαρτύρια, ποὺ ὑφίσταται ὁ πληθυσμὸς κατὰ τὸν τελευταῖον καιρόν.

Οἱ Ἰταλοὶ τύραννοι πληροφοροῦνται τὰς νίκας τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ἀλβανίαν, καὶ ἔχουν κυριολεκτικῶς φριάξει. Καὶ μὴ δυνάμενοι οἱ δειλοὶ καὶ γελοῖοι φασίσται νὰ πράξουν ἄλλως, ὑποβάλλουν εἰς σκληρὰς δοκιμασίας τοὺς κατοίκους τῶν νήσων, οἵτινες εἶναι ἄοπλοι καὶ ὀπέδουλοι.

Οὕτω οἱ κρατούμενοι Δωδεκανήσιοι κοιμοῦνται ἐντὸς τῶν λάκκων κατὰ γῆς ἐπὶ ἐδάφους διαρκῶς λασπωμένου, λόγῳ τῶν συνεχῶν βροχῶν.

Ἡ τροφὴ ποὺ τοὺς παρέχεται, ἀπὸ ἀπόψεως ποσότητος εἶναι ἀνεπαρκὴς διὰ τὴν συντήρησιν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν νηπίων, ἀπὸ ἀπόψεως δὲ ποιότητος ἀθλιεστάτη. Καθημερινῶς τρέφονται μὲ σεσηπότα ζυμαρικὰ καὶ μὲ βρασμένον στάρι.

Ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς Δωδεκανήσου, ἀπειλεῖται μὲ ὁλοσχερῆ ἐξοντωσιν, ἂν τὸ μαρτύριον του παραταθῆ ἐπ' ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνον.

Αἱ αὐθαιρεσίαι ποὺ διαπράττουν οἱ Ἰταλοί, ἐὰν μείνουν μοναδικαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Κατέσχον διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν χρῆσιν τὰ ποίμνια τῶν κατοίκων, τὰ πάσης φύσεως πουλερικὰ καὶ ὅ,τι ἀποθέματα τροφίμων ὑπῆρχον εἰς τὰς νήσους, φθάσαντες μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀφαιροῦν μέσα ἀπὸ τὰς φωλεὰς τῶν ὀρνίθων τὰ αὐγά των.

Ἕνεκα τούτου καὶ λόγῳ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Δωδεκανήσου ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, οἱ κάτοικοι ὑποφέρουν πολὺ καὶ στερεῦνται ἐπαρκοῦς τροφῆς, ἀποδεκατιζόμενοι ἀθρόως ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, ποὺ ἔχουν ἐνσκήψει εἰς αὐτάς.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ κ. Ι. ΜΕΤΑΞΑ ΘΑ ΥΨΩΘΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΑΘΡΟΥ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΟΥ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΕΙΣ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν παρουσίασιν τῆς Κεντρικῆς Δωδεκανησιακῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾷ, ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Ἰωάννης Καζούλης, ἀνεκοίνωσε πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως, ἅμα τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Δωδεκανήσου, ὑψωθῇ ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ κολοσσοῦ τῆς Ρόδου, ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τῆς Δωδεκανήσου καὶ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἔνδειξιν τῆς βαθυτάτης καὶ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης τῶν Δωδεκανησίων πρὸς τὸν Κυβερνήτην καὶ τὸ ἔργον του.

Ὁ ἀνδριάς, θὰ εἶνε ἐκ μαρμάρου τῆς Ρόδου καὶ θὰ κατασκευασθῆ δι' ἐράνου διενεργουμένου μεταξὺ τῶν Δωδεκανησίων.

ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΧΑΙΡΑΙΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Ὁ πατριώτης δόκτωρ κ. Σκεῦος Ζερβὸς, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστοὶ οἱ ὑπὲρ τῆς Δωδεκανήσου ἀγῶνες, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μαρτυρικὴν Δωδεκάνησον τὸν κάτωθι χαιρετισμὸν:

Δωδεκάνησος, γῆ ἱερὰ καὶ σεπτή, χαῖρε!

Χαῖρε σεπτὸν καὶ ἅγιον ὄνομα, Σύ, ἥτις ἀντιπροσωπεύεις τὸ Μαρτύριον καὶ τὴν Δόξαν. Σύ, ἥτις ἐκπροσωπεῖς τὴν ἀνωτέραν ἰδεολογίαν, τὴν Ἐθνικὴν Ἰδέαν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἐπιμονήν, τὴν ὑπομονὴν καὶ τοὺς ἀτρύχους τραχεῖς ἀγῶνας, χάριν τῆς Ἐθνικῆς Σου ἀποκαταστάσεως καὶ τῆς Ἐλευθερίας Σου. χαῖρε!

Χαῖρε σεπτὴ πατρὶς τῶν πατέρων μας καὶ τῶν ἱερῶν μας προγόνων πάνσεπτον λίκνον.

Χαῖρε σεπτὴ Μήτηρ γιγάντων καὶ ἀθανάτων.

Χαῖρε Σύ, ὑπερήφανος λέαινα, ἥτις ἐγέννησες σκύμνους, ἥτις ἀνέθρεψες λέοντας καὶ ἀνέδειξες γίγαντας καὶ ἀθανάτους εἰς τὰς Ἐπιστήμας, τὰς Τέχνας, τὰ Γράμματα, αὐτὸν τὸν Πόλεμον!

Χαῖρε ἱερὰ Δωδεκάνησος!

⁂

Ἡ Ἀνθρωπότης σύμπασα, σεπτή μου Μήτερ, γνωρίζει τοὺς ἀθανάτους υἱούς Σου, ἡ Οἰκουμένη ὅλη ἀναγνωρίζει καὶ μεταχειρίζεται τὰς σπουδαιοτάτας ἀνακαλύψεις Σου. Καὶ ὅταν ἀκούσῃ τὸ ὄνομά Σου, ὅταν Σὲ ἀντικρύσῃ κατάμματα καὶ Σὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ Σὲ ἐνθυμηθῇ, ὦ, τότε ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἀποκαλύπτεται μετὰ σεβασμοῦ καὶ Σὲ χαιρετᾷ εὐλαβέστατα!

⁂

Ἱερὰ Δωδεκάνησος χαῖρε! Τὸ σεπτὸν πρόσωπόν Σου, τὸ ὁποῖον ἐρρυτίδωσεν ἑπτὰ ὅλων αἰώνων ἀπαισίως ἀνυπόφορος καὶ φοβερὸς τυραννικὸς ζυγός, ἂς φαιδρυνθῇ πλέον.

Τὸ σεπτὸν μέτωπόν Σου, τὸ ὁποῖον ηὐλάκωσαν τόσαι ἀπαίσιαι ἐθνικαὶ καταιγίδες καὶ ἐκάλυψαν αὐτὸ μὲ ἀμάραντον στέφανον δόξης τόσοι Ἐθνικοὶ Ἀγῶνες, ἂς ἠρεμήσῃ πλέον.

Οἱ σπινθηροολοῦντες ὀφθαλμοί Σου, τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἐστείρευσαν τὰ τόσα Σου πάθη, τὰ τόσα Σου βάσανα καὶ τὰ τόσα μαρτύριά Σου, ἂς ἀνακτήσωσι πλέον τὸ παλαιόν των σφρῖγος, τὴν παλαιάν των ζωηρὰν ἔκφρασιν. τὴν ἀρχαίαν σπινθροβολίαν καὶ τὴν λαμπηδόνα των.

Ἡ δὲ τόσον εὐαίσθητος, ἀλλὰ καὶ τόσον βαθεῖα τραυματισμένη καρδία Σου, ἂς σκιρτήσῃ γηθοσύνως μέσα εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ πονεμένα Σου στήθη, ὦ σεπτὴ καὶ ἱερά μου πατρὶς Δωδεκάνησος.

Τὰ ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς κατοικοῦντα καὶ ἐργαζόμενα τέκνα Σου, ἀντιπροσωπεύοντα ὁλοκληρωτικῶς τὴν Ἐθνικήν Σου Ψυχήν, αἰσθάνονται πλήρως καὶ διαδηλοῦσιν ἀκεραίως καὶ πανταχοῦ τοὺς προαιωνίους ἐθνικούς Σου πόθους καὶ τὰ ἐθνικά Σου ἰδεώδη, μελετῶσι μετὰ προσοχῆς τὸ μακρότατον παρελθὸν Σου. καὶ τὸ ἀπαίσιον παρόν Σου, ἀκούουσι προσεκτικὰ τὴν ἱερὰν φωνὴν τῆς ἐθνικῆς Σου συνειδήσεως, αἰσθάνονται ζωηρότατα τοὺς ἱεροὺς παλμοὺς τῆς βασανισμένης καρδίας Σου καὶ μὲ ρίγη ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰ στήθη, βροντοφωνοῦσι στεντορείως τοὺς ἐθνικούς Σου πόθους καὶ μὲ φρίσσοντα χείλη καὶ δακρυσμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ζητοῦσι τὴν ἐθνικὴν Σου ἀποκατάστασιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου, ὦ σεπτὴ Δωδεκάνησος!

⁂

Ἱερὰ Δωδεκάνησος χαῖρε! Τὸ μέγα ὡρολόγιον τῶν ἐθνικῶν πεπρωμένων Σου φέρει τὸν ἱστορικόν του ὡροδείκτην εἰς νέαν τῆς ζωῆς Σου ἐποχὴν καὶ δεικνύει νέον πλέον τῆς Ἱστορίας Σου νῦν κεφάλαιον, νέον τῶν πεπρωμένων Σου σταθμὸν καὶ νέαν ἐξόρμησιν. Εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸ Δωδεκανησιακὸν Ἀρχιπέλαγος τελετουργεῖται νῦν ἐνθικὴ μυσταγωγία. Στῶμεν πάντες εὐλαβῶς, στῶμε μετὰ προσοχῆς πάντες, πειθαρχικώτατοι καὶ ἀποφασισμένοι πάντες, ὑπὲρ πάντων. Εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς μαρτυρικῆς Δωδεκανήσου πέραν, κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν λίμνην, τὴν Ἑλληνικὴν θάλασσαν ἤρχισε νὰ προβάλλῃ ὁ φωτοβόλος Ἥλιος τῆς ἐλευθερίας τῆς Δωδεκανήσου!

Δόξα εἰς τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων Ἑλλήνων!

Τιμὴ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς μεγάλης Ἑλλάδος!

Δωδεκανήσιοι, ἂς ἀποκαλυφθῶμεν πάντες εὐλαβῶς καὶ ἂς ζητωκραυγάσωμεν στενορείως πάντες:

Χαῖρε σεπτὴ καὶ ἀθάνατος Δωδεκάνησος!

Χαῖρε Ἱερὰ Ναοὺς τῶν ἐθνικῶν μας ἰδανικῶν!

Χαῖρε Κιβωτὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Μαρτυρίου μας!

Χαῖρε ἱερὸν λίκνον καὶ Ἑστία τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ!

Χαῖρε προσφιλὴς Μήτερ!

Χαῖρε πολυαγαπημένη μας Δωδεκάνησος! Ἡ Δόξα Σοῦ ἀνήκει, ἡ Ἐλευθερία Σὲ ἀναμένει.

Δωδεκάνησος, γῆ ἱερά, σεπτὴ καὶ ἁγία, χαῖρε!

Δωρ ΣΚΕΥΟΣ ΖΕΡΒΟΣ

ΘΕΡΜΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΩΩΝ» ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΟΛΟΨΥΧΩΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἕνωσις τῶν Κώων ἀπηύθυνε πατριωτικὴν ἔκκλησιν πρὸς τὰ μέλη της, καλοῦσα αὐτὰ ὅπως ἐνισχύσουν ὁλοψύχως τὸν Ἐθνικόν μας ἀγῶνα:

Ἡ ἔκκλησις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸς
ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Παροικίας τῆς νήσου ΚΩ τῆς ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Συμπατριῶται,

Τὸ ἐκπροσωποῦν τὴν παροικίαν μας μοναδικὸν Σωματεῖον «Γενικὴ Ἕνωσις Κώων ἐν Ἀθήναις λόγῳ γνωστῶν περιστατικῶν καὶ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, διατελεῖ ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἄνευ Διοικήσεως τινὸς κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ του προβλεπόμενα καὶ καθίσταται συνεπῶς ἀδύνατος ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν κοινωφελῶν σκοπῶν του καὶ ἡ ἔγκυρος ἐκπροσώπησις τῆς παροικίας μας ὅπου ἀπαιτηθῇ.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἡ Πατρίς μας, ἡ αἰωνία Ἑλλάς, κάθε Ἑλληνικὴ ψυχή, διατελεῖ ἐν συνοργεμῷ διὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα. Ἡ παροικία τοῦ ἱστορικοῦ νησιοῦ μας, οὐδαμῶς ὑπολειπομένη τῶν ἄλλων ἀδελφῶν της εἰς ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἱστορικὸν αὐτὸν ἀγῶνα, πυκνώνει αὐθορμήτως τὰς τάξεις τοῦ ἡρωϊκοῦ στρατοῦ μας δι' ἐθελουσίας κατατάξεως τῶν πλείστων ἐκ τῶν δυναμένων νὰ φέρουν τὰ ὅπλα τέκνων των, ἐμπνευσμένων ἀπὸ ἅγιον ἐνθουσιασμόν, τὴν βαθεῖαν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν μεγάλην μας Πατρίδα, ἀπὸ τὴν πίστιν ὅτι ἐγγὺς εἶνε ἡ ὥρα ἀπελευθερώσεως τῶν σκλαβωμένων νησιῶν μας τῶν βεβηλουμένων ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια, ὑπὸ μυσαροῦ δυνάστου, ὁ ὁποῖος καὶ πατρογονικῶν ἑστιῶν μας, τῶν βασανιζομένων καὶ μὲ τελείαν ἤδη ἐξόντωσιν ἀπειλουμένων ἀδελφῶν μας ἐκεῖ κάτω.

Καθ' ἣν στιγμὴν πᾶσα ἀνὰ τὸν κόσμον Ἑλληνικὴ ἰκμὰς αὐτεπιστρατεύεται καὶ ἀναδιοργανοῦται μὲ τὸν σκοπὸν ἐντατικωτέρας συμβολῆς εἰς τὸν ἀγῶνα, ἡ παροικία τοῦ γραφικοῦ καὶ ἱστορικοῦ νησιοῦ μας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑστερήσῃ.

Πᾶσα περὶ τούτου ὀλιγωρία καὶ ἀδράνεια θὰ ἀπετέλει παράλειψιν καθήκοντος ἐκ τῶν ἱερωτέρων, ἡ δὲ ἐκ τούτου ἠθικὴ διὰ τὸν καθένα μας εὐθύνη θὰ ἦ το ἱστορική.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ κατωτέρω ἐμφανιζόμενοι Σταυριανὸς Κυριάκος λυκιάρχης, τέως Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, καὶ Ἀντιπρόεδρος ἤδη τῆς παροικίας μας παρὰ τῇ Κεντρικῇ Δωδεκανησιακῇ Ἐπιτροπῇ καὶ Ἀγγελίδης Νικόλαος, ἰατρός, Περίδης Σωκράτης, καθηγητὴς καὶ Ρεῖσης Γεώργιος, μέλη τοῦ τελευταίως ἐκλεγέντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως, μετὰ προηγουμένας ἄλλας συσκέψεις μας εἰς ἃς μετέσχον καὶ ἄλλα ἔγκριτα μέλη τῆς παροικίας συνήλθομεν τὴν 22αν τρέχ. μηνὸς εἰς σύσκεψιν, καθ' ἣν μετὰ διεξοδικὴν συζήτησιν, ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως τὴν συγκρότησιν 7μελοῦς προσωρινῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑνώσεως, ὡς ἑξῆς:

1) Ἀγγελίδης Νικόλαος, 2) Κα Ἰωάννα Καλογεροπούλου τὸ γένος Νικολαΐδου, 3) Περίδης Σωκράτης (ταμίας), 4) Ρεῖσης Γεώργιος, 5) Δημητριάδης Στέργιος, 6) Πόγιας Νικόλαος, 7) Γαμβρέλλης Στέφανος.

Ἔργον τῆς οὕτω συγκροτηθείσης Ἐπιτροπῆς εἶνε.

Α) Ἡ σύντονος ἐνέργεια πρὸς ἀνασιοργάνωσιν τοῦ Σωματείου μας καὶ ἡ Διοίκησις αὐτοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, κατὰ τὸν πληρέστερον δυνατὸν τρόπον, ἐν προσαρμογῇ πρὸς τὰς σημερινὰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἅς ἡ παροικία τῆς νήσου μας, ἐμφανιζομένη, ὡς ἑνιαῖον σύνολον εἰς τὸ ἐμπρέπον αὐτῇ ὕψος καὶ ἐν ἁρμονίᾳ πάντοτε πρὸς τὰς κατευθύνσεις τῆς Κεντρικῆς Δωδεκανησιακῆς Ἐπιτροπῆς, ὀφείλει τελεσφόρως νὰ ἀντιμετωπίσῃ, συμβάλλουσα οὕτω εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος,

Β) Ἡ σύντονος ἐκ παραλλήλου ἐνέργεια τῶν δεόντων πρὸς σύγκλησιν Γενικῆς Συνελεύσεως ἐντὸς τοῦ βραχυτέρου χρόνου ποὺ αἱ περιστάσεις θέλουσιν ἐπιτρέψει μὲ θέματα: Λογοδοσία τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀρχαιρεσίαι.

Συμπατριῶται,

Ἀνακοινοῦντες τὰ ἀνωτέρω ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως καὶ δὴ πρὸς τοὺς μὴ διατελοῦντας ὑπὸ τὰ ὅπλα ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ποιούμεθα ἔκκλησιν πρὸς τὰ δονοῦντα τὴν ψυχὴν ἑκάστου αἰσθήματα ὑπερτάτης ἐθνικῆς ἐγέρσεως καὶ καλοῦμεν ὅπως σπεύσῃ ἕκαστος, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, εἰς ἐνίσχυσιν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς πάσῃ δυνάμει τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ ἔργου τῆς παροικίας τῆς Κῶ.

Τὰ γενναῖα τέκνα τῆς παροικίας μας ἐνθουσιώδεις ἐθελονταὶ στρατιῶται τοῦ ἀγῶνος μας, διὰ τὰ ὁποῖα εὐλόγως αὐτὴ ὑπερηφανεύεται, ἂς ἐμπνεύσουν διὰ τοῦ παραδείγματός των εἰς τὸν καθένα μας τὸ καθῆκον του πρὸς αὐτά, πρὸς τὰς ἐξ αὐτῶν ἀπόρους οἰκογενείας των, ἐν πάσῃ στιγμῇ, πάντοτε καὶ δὴ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν ἑορτῶν.

Πρώτιστον καὶ ἐπιτακτικὸν ἐπεῖγον καθῆκον ἑκάστου θεωροῦμεν τὴν ἀναγέωσιν τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὸν Σύλλογον διὰ καταβολῆς τῆς ἐτησίας συνδρομῆς του καὶ τὴν πρόθυμον παροχὴν πάσης ὑπηρεσίας προσωπικῆς, τὴν ὁποίαν ἡ εὐόδωσις τοῦ ἔργου τῆς παροικίας μας ἤθελεν ἀπαιτήσει. Εἰς τὴν διάθεσιν ἑκάστου ἐπαφίεται πᾶσα ἔκτακτος οἰκονομικὴ εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ ἔργου.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδεὶς θὰ ὑπολειφθῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνὸς ὑπερτάτου ἠθικοῦ καθήκοντος, καλοῦμεν νὰ ἀναφωνήσετε μαζί μας: ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΩΣ καὶ Η ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ! Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης! Ζήτωσαν αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Μεγάλων Συμμάχων μας. Καὶ τώρα ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐμπρὸς ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴ Δωδεκάνησο γιὰ τὸ νησί μας, γιὰ τὴν Κῶ.

Μὲ ἀδελφικοὺς ἀσπασμοὺς

Ὁ παρὰ τῇ Κ. Δωδ. Ἐπιτροπῇ ἀντιπρόσωπος τῆς Κῶ: Κ, ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΣ. Ἡ Προσ, Διοικ. Ἐπιτροπὴ Γεν. Ἑνώσεως Κώων νὲ Ἀθήναις: Νικ. Ἀγγελίδης, Ἰωάννα Καλογεροπούλου, Σωκ. Περίδης (ταμίας), Γ, Ρεῖσης, Νικ, Πόγιας, Στ. Δημητριάδης, Στέφ. Γαμβρέλλης. Καὶ ἔπονται ὑπογραφαὶ πολλῶν τῶν μετασχόντων τῶν συσκέψεων ἐγκρίτων μελῶν τῆς παροικίας Κῶ.

Η ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ Θ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΗ ΑΝΑΠΟΣΠΑΣΤΟΝ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΟΙ ΟΙΩΝΟΙ ΕΙΝΕ ΕΙΠΕΡ ΠΟΤΕ ΑΡΙΣΤΟΙ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 30. — Ὁ «Μαγχεστριανὸς Φύλαξ» τῆς 23ης Δεκεμβρίου, δημοσιεύει εἰδικὸν τρίστηλον ἄρθρον περὶ Δωδεκανήσου, ὡς καὶ κύριον ἄρθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Τὸ εἰδικὸν ἄρθρον φέρει τὸν τίτλον «Δέκα τρεῖς νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ὑφίστανται μοιραίως τὴν ἰταλικὴν ὑποδούλωσιν τρέφουσαι τὸν διακαῆ πόθον νὰ γίνουν ἑλληνικαί». Ὁ ἄρθρογράφος μνημονεύων ἐν ἀρχῇ τὰς δοθείσας ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἀμέλιο ὑποσχέσεις, τονίζει τὴν μεγίστην ἐλάττωσιν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ πληθυσμὸς τῶν νήσων, λόγῳ τῶν ἰταλικῶν πιέσεων. Ἐξιστορῶν κατόπιν τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἑκάστης νήσου καὶ τὰς καταστροφάς, τὰς ὁποίας ἐπέφεραν εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν οἱ ξένοι ἐπιδρομεῖς, ὡς καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1867 ἐπάγεται: «Οἱ οἰωνοὶ διὰ τὸ μέλλον εἶνε πολὺ καλοί, ὅταν οἱ νησιῶται οἵτινες εἶνε γενναῖοι, δραστήριοι καὶ εὐφυεῖς περιληφθοῦν εἰς μίαν ἡνωμένην ἑλληνικὴν πολιτείαν».

Τὸ σχετικὸν κύριον ἄρθρον, ἀφοῦ τονίσῃ τὴν ἀνικανότητα, ἣν ἐπέδειξαν οἱ Ἰταλοὶ ὅπως ἐκμεταλλευθοῦν κατὰ τὰς παρούσας ἐπιχειρήσεις τὰ στρατηγικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα τῆς παρεῖχεν ἡ Δωδεκάνησος, παρὰ τὰς ἐκεῖ στρατιωτικὰς συγκεντρώσεις των, λέγει: «Ἄλλο ἄρθρον δημοσιεύμενον εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα καταδεικνύει πόσον ἑλληνικὰ εἶνε τὰ Δωδεκάνησα. Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ πολέμου ταῦτα θὰ εἶνε καὶ πάλιν ἐντελῶς ἑλληνικά. Ἄλλωστε ὁ Μακντόναλντ ὅταν ἦτο πρωθυπουργὸς εἶπεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Δωδεκανήσου ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ἡ παρατεταμένη ἀπόσπασίς των ἀπὸ τὴν χώρα αὐτὴν δὲν συντελεῖ εἰς τὴν γενικὴν ἡσυχίαν».

Ἡ ἰδία ἐφημερὶς εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον ἀφιερώνει ἕτερον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλλὰς καὶ Βύρων», εἰς τὴν ἑλληνο-ἀγγλικὴν φιλίαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπονομῆς εἰς τὸν στρατηγὸν Πάρρυ τοῦ τίτλου τοῦ ἐπιτίμου δημότου Μεσολογγίου.

Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

ΑΦΗΡΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΧΡΥΣΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ο ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ...

Μία ἀνατριχιαστικὴ καὶ πρωτάκουστος θηριωδία τῶν Ἰταλῶν, διαπραχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου εἰς συλληφθέντα αἰχμάλωτον καὶ κατόπιν ἀπελευθερωθέντα στρατιώτην μας, διεπιστώθη ἀπολύτως καὶ ἐβεβαιώθη διὰ τακτικῆς ἀνακρίσεως, τὴν ὁποίαν ἐνήργησαν αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ Μεσολογγίου, ὅταν ὁ στρατιώτης μας αὐτὸς ἐνοσηλεύθη ἐκεῖ ὡς τραυματίας.

Τὸ θῦμα τῆς ἰταλικῆς θηριωδίας εἶνε ὁ στρατιώτης μας Ἰωάννης Ἀναστασιάδης, γεννηθεὶς ἐν Σμύρνῃ καὶ κατοικῶν ἐν Πειραιεῖ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετῶν εἰς τὰ ἑλληνοαλβανικὰ σύνορα συνελήφθη αἰχμάλωτος τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὅταν αἰφνιδιαστικῶς εἰσέβαλον οἱ Ἰταλοί.

Οἱ συλλαβόντες τὸν Ἀναστασιάδην, εἷς βαθμοφόρος καὶ τακτικοὶ στρατιῶται τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ, τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ μὲ μίαν κοινὴν τανάλιαν τοῦ ἀπέσπασαν τοὺς δύο χρυσοῦς ὀδόντας ποὺ εἶχε. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς τοῦ ἀπέσπασαν καὶ ὀστεῖνους.

Ὁ Ἀναστασιάδης, ὅμως, παρὰ τοὺς ἀφορήτους πόνους, τοὺς ὁποίους τοῦ ἐπροξένησεν ἡ θηριωδία τῶν Ἰταλῶν στρατιωτῶν, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ φθάσας εἰς τὰς γραμμὰς μας ἠρνήθη νὰ μεταφερθῇ εἰς νοσοκομεῖον, ἐπολέμησε γενναιότατα ἐτραυματίσθη εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ εἰς τὸν ἀριστερόν του πόδα καὶ τραυματίας πλέον μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον Μεσολλογίου.

Ἐκεῖ ἀφηγήθη τὸ εἰς βάρος του ἀνδραγάθημα τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸν χειροῦργον ἰατρὸν κ. Δ. Μαρκάκην, εἰς τὸν ἀνθυπίατρον κ. Θ. Ρακλίτην καὶ εἰς τὰς ἀδελφὰς δεσποινίδας Μπεργκούνη, ἐπανέλαβε δὲ τὴν ἐξιστόρησιν τῆς θηριωδίας εἰς τὸν ἐν Μεσολογγίῳ πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν κ. Μ. Ζωρζάκην, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τοὺς τραυματίας.

Ὁ κ. πρόεδρος κατάπληκτος πρὸ τῆς θηριωδίας ἀνέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ὑφυπουργὸν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου κ. Μπουρμπούλην, κατὰ σύστασιν δὲ τούτου ἐνήργησε δικαστικὰς ἀνακρίσεις, διαπιστώσας πλήρως τὰς λεπτομερείας τοῦ ἰταλικοῦ κακουργήματος.

Ἡ σχηματισθεῖσα δικογραφία ὑπεβλήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Τ